

Ο **Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης Συμεών** απευθύνει προς όλους τους δημότες θερμές πασχάλιες ευχές και αναφέρει στην **ποιμαντορικ**
ή του εγκύκλιο για το Πάσχα

:

«Μηδείς φοβείσθω θάνατον ηλευθέρωσε γαρ ημάς ο του Σωτήρος θάνατος.»
(Κατηχητικός Λόγος αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου)

Αγαπητοί μου αδελφοί,
ΕΟΡΤΑΖΟΥΜΕ και πάλι με χαρά την ένδοξη και ζωηφόρο Ανάσταση του Κυρίου μας. Αλλά η Ανάσταση του Χριστού προϋποθέτει τον θάνατό Του. Η βεβαιότητα της Αναστάσεως στηρίζεται στην πραγματικότητα του θανάτου Του. Ο Χριστός έπαθε, απέθανε επί του Σταυρού, ενταφιάστηκε και μετά από τρεις ημέρες αναστήθηκε. Χωρίς τον σταυρικό Του θάνατο δεν υπάρχει η Ανάστασή Του. Όπως διδάσκει ο απόστολος Παύλος, «ο Χριστός πήρε μορφή δούλου, έγινε άνθρωπος, ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού» (Φιλ. 2, 7-8). Και Ο Θεός Πατέρας Τον ανέστησε από τους νεκρούς (Πράξ. 3,15).

Η Ανάσταση του Χριστού είναι νίκη επί του θανάτου. Ο Κύριός μας, καθώς ψάλλουμε, με τον θάνατό Του «πατεί» τον θάνατο. «Καταργεί τον το κράτος έχοντα του θανάτου», δηλαδή τον διάβολο (Εβρ. 2,14). Και με την Ανάστασή Του ελευθερώνει από τη φθορά το ανθρωπινό γένος και δωρίζει στον κόσμο ζωή και αφθαρσία.

Γι' αυτό και οι πιστοί, γεμάτοι χαρά και ελπίδα, μπορούμε να ψάλλουμε κατά την ευφρόσυνη πασχάλια νύχτα: «θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Αΐδου την καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, της αιωνίου απαρχήν...».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ αποτελεί ένα συγκλονιστικό γεγονός, μια οδυνηρή πραγματικότητα του παρόντος κόσμου. Η εμπειρία του θανάτου είναι ο κλήρος που αναμένει κάθε άνθρωπο που βλέπει το φως του ήλιου. «Ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος» αναρωτιέται ο Δαβίδ, «ο οποίος θα ζήσει και δεν θα πεθάνει;» (Ψαλμ. 88,49). Ωστόσο, η παρουσία του θανάτου γέμιζε πάντοτε την ψυχή του ανθρώπου με φόβο και έφερνε τη σκέψη του σε απορία και αδιέξοδο. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, εκφράζοντας το πανανθρώπινο δέος ενώπιον του θανάτου, υπογραμμίζει στα νεκρώσιμα Ιδιόμελά του: «Όντως φοβερώτατον το του θανάτου μυστήριον...».

Πώς προήλθε ο θάνατος; Πώς μπήκε στη ζωή μας; Ο θάνατος είναι ο πικρός καρπός και η τραγική συνέπεια της αμαρτίας. «Φθόνω διαβόλου θάνατος εισήλθεν εις τον κόσμον» (Σοφ. Σολ. 2,24). Δεν είναι έργο του Θεού ο θάνατος, αλλά συνέπεια της πτώσεώς μας και της αποστασίας μας από τον ζώντα και αληθινό Θεό. «Μέσω ενός ανθρώπου», γράφει ο Παύλος, «μπήκε στον κόσμο η αμαρτία και μέσω της αμαρτίας ο θάνατος» (Ρωμ. 5,12). «Ουχί Θεός έκτισε θάνατον», διδσκει και ο Μέγας Βασίλειος, «αλλ' ημείς εαυτοίς εκ πονηράς γνώμης επεσπασάμεθα».

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ με τον δικό Του θάνατο και την ένδοξη Ανάστασή Του νίκησε τον θάνατο. Και στη νίκη αυτή του Χριστού μετέχουμε κι εμείς οι χριστιανοί, που πιστεύουμε σ' Αυτόν. Που βαπτιζόμαστε στο όνομά Του κι έτσι γινόμαστε κατά τον απόστολο Παύλο συμμετοχοί στον θάνατό Του και κοινωνοί της νέας ζωής που χαρίζει η Ανάστασή Του (Ρωμ. 6, 3-5).

Το θαυμαστό τούτο γεγονός της ένταξής μας στο σώμα του Χριστού που είναι η Εκκλησία και της σύνδεσής μας με την κεφαλή του σώματος που είναι ο νικητής του θανάτου Κύριος, μάς κάνει να βλέπουμε πλέον διαφορετικά τον θάνατο.

Ο θάνατος παύει να αποτελεί την πηγή φόβου και αγωνίας και προσλαμβάνει λυτρωτικό περιεχόμενο. Ο αναστημένος Χριστός μάς διαβιβάζει από τον θάνατο στη ζωή και από τη γη στον ουρανό. Ο θάνατος κατά την τολμηρή έκφραση του αποστόλου Παύλου γίνεται για τον πιστό «κέρδος», αφού έτσι πετυχαίνει το «είναι συν Χριστώ», δηλαδή την ένωσή του με τον λατρευτό Κύριο (Φιλ. ,21,23).

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ δεν φοβούμαστε πλέον τον θάνατο, αφού ο Λυτρωτής Κύριός μας «επάτησε τω θανάτω τον θάνατον». Αυτό μάς επισημαίνει θριαμβικά ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος στον Κατηχητικό του λόγο: «Μηδείς φοβείσθω θάνατον ηλευθέρωσε γαρ ημάς ο του Σωτήρος θάνατος». Δηλαδή: Κανένας πια άς μη φοβάται τον θάνατο. Από τον φόβο του θανάτου μάς ελευθέρωσε ο θάνατος του Σωτήρος Κυρίου.

Δεν φοβούμαστε, λοιπόν, τον θάνατο. Δεν τρέμουμε μπροστά του. Δεν προσπαθούμε να τον διαγράψουμε από τον ορίζοντα της ζωής μας. Αντίθετα, τον σκεφτόμαστε συχνά.

Διατηρούμε στις καρδιές μας αυτό που οι Πατέρες μας ονομάζουν μνήμη θανάτου. Και η θύμηση αυτή του τέλους μας, που κάθε μέρα που περνά πλησιάζει, γίνεται ανασχετικός φραγμός, ο οποίος μάς ανακόπτει από το να αμαρτήσουμε. Να αθετήσουμε τις ζωηφόρες εντολές του Κυρίου μας. Να απομακρυνθούμε από κοντά Του.

Παράλληλα, προετοιμαζόμαστε για την ώρα του θανάτου μας. Γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι θα έρθει. Ότι θα έρθει αιφνίδια και απροειδοποίητα. Γι' αυτό κι αγωνιζόμαστε να είμαστε πάντοτε έτοιμοι. Σε κατάσταση πνευματικής εγρήγορσης. Προσηλωμένοι στην αγάπη του Χριστού. Πιστοί τηρητές των εντολών του Ευαγγελίου Του.

Αδελφοί μου αγαπητοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Άς μη φοβούμεστε πλέον τον θάνατο! Τον νίκησε ο θάνατος του Κυρίου. «Ανέστη Χριστός, και ζωή πολιτεύεται» η ζωή και η ελπίδα του Χριστού. Το φως και η χαρά της Αναστάσεώς Του.

Με ολόθερμες πασχάλιες ευχές

ο Επίσκοπός σας
† Ο ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΣΥΜΕΩΝ